

Sygn. akt V CNP 7/21

POSTANOWIENIE

Dnia 28 lipca 2021 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Maria Szulc

w sprawie ze skargi M. Sp. z o.o. w T.
o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku Sądu Okręgowego
w K. z dnia 9 lipca 2019 r., sygn. akt IV Ca (...),
w sprawie z powództwa M. Sp. z o.o. w T.
przeciwko A. K.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 28 lipca 2021 r.,

1) odrzuca skargę;

**2) zasądza od skarżacej na rzecz pozwanego kwotę 240,-
(dwieście czterdzieści) złotych tytułem zwrotu kosztów
postępowania skargowego.**

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem Sąd Okręgowy w K. oddalił apelację powódki od wyroku Sądu Rejonowego w M. z dnia 19 października 2018 r. oddalającego powództwo o zapłatę kwoty 1440,10 zł z tytułu zadośćuczynienia za krzywdę poniesioną wskutek sporządzenia po terminie opinii w przedmiocie braku podstaw do sporządzenia skargi konstytucyjnej.

W skardze powódka wniosła o stwierdzenie niezgodności zaskarżonego wyroku z art. 6 Konwencji o Ochronie Praw człowieka i Podstawowych Wolności, art. 45 ust. 1 i art. 10 ust. 2 Konstytucji RP, art. 36 ustawy z dnia 30 listopada

2016 r. o organizacji i trybie postępowania przed Trybunałem Konstytucyjnym, art. 118 ust. 5 k.p.c. w zw. z art. 10 ust. 2 Konstytucji RP, art. 23 k.c. i art. 24 ust. 1 k.c. oraz wskazała, że poniosła szkodę, bo została pozbawiona zarówno spełnienia konstytucyjnego uprawnienia do skargi konstytucyjnej, jak i ochrony do niej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Poza wykazaniem przesłanek dopuszczalności skargi określonych w art. 424¹ § 1 k.p.c., skarżący jest zobowiązany do wykazania wymogów określonych w art. 424⁵ § 1 k.p.c. Skarga o stwierdzenie niezgodności prawomocnego orzeczenia z prawem powinna zawierać oznaczenie orzeczenia, od którego została wniesiona ze wskazaniem w jakiej części zostało zaskarżone, przytoczenie jej podstaw i ich uzasadnienie, wskazanie przepisu prawa, z którym orzeczenie to jest niezgodne, uprawdopodobnienie wyrządzenia szkody spowodowanej przez wydanie orzeczenia, którego skarga dotyczy, wykazanie, że wzruszenie zaskarżonego orzeczenia w drodze innych środków prawnych nie było i nie jest możliwe oraz wniosek o stwierdzenie niezgodności orzeczenia z prawem.

Zachowanie powyższych wymagań konstrukcyjnych skargi podlega badaniu przez Sąd Najwyższy przy wniesieniu skargi, uchybienie tym wymaganiom nie podlega sanowaniu, zaś brak któregośkolwiek z elementów skutkuje odrzuceniem skargi *a limine* (art. 424⁸ § 1 k.p.c.). Sąd Najwyższy wyjaśnił, że wymagania te powinny być spełnione w sposób kumulatywny, a nadto iż każde z nich ma charakter samoistny, powinno być zatem spełnione samodzielnie, niezależnie od innych (postanowienia z dnia 20 lipca 2005 r., IV CNP 1/05, z dnia 7 sierpnia 2012 r., III CNP 14/12, nie publ.).

Nie ma podstaw do przyjęcia, że zostało spełnione wymaganie określone w art. 424⁵ § 1 pkt 4 k.p.c., który nakłada na skarżącego obowiązek uprawdopodobnienia szkody, wyrządzonej przez wydanie wyroku, którego skarga dotyczy. Niezbędne jest bowiem dokonanie wyodrębnionego wywodu i uprawdopodobnienie wyrządzenia szkody ze wskazaniem, że już nastąpiła oraz określeniem czasu jej wystąpienia, zakresu, rozmiaru oraz wykazaniem istnienia związku przyczynowego pomiędzy szkodą a zaskarżonym wyrokiem. Wymogu tego nie spełnia wskazanie przez powoda, że szkoda została wyrażona

przez pozbawienie skarżącej zarówno spełnienia konstytucyjnego uprawnienia do skargi konstytucyjnej, jak i ochrony do niej. Jeżeli w związku z oparciem roszczenia na dobrach osobistych powstała szkoda niemajątkowa, to należało przynajmniej uprawdopodobnić jakiego rodzaju i w jakim rozmiarze, zwłaszcza, że powódka jest osobą prawną, a nie tylko wskazać na skutki faktyczne działania pozwanego. Uprawdopodobnienie rozpatrywane jest bowiem nie tylko w aspekcie celu, którym jest przekonanie organu decyzyjnego o istnieniu stanu wskazanego przez skarżącą, ale również w aspekcie środków, które usprawiedliwiają to przekonanie (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 31 stycznia 2006 r., IV CNP 38/05, OSNC, nr 7-8, poz. 141). Skarżący powinien odwołać się do okoliczności, które znajdują potwierdzenie w materiałach dołączonych do skargi albo znajdujących się w aktach sprawy prawomocnie zakończonej i wskazujących na poniesienie szkody.

Ponadto skarżąca spółka nie spełniła wymogu określonego w art. 424⁵ § 1 pkt 5 k.p.c. i nie wykazała, że wzruszenie zaskarżonego wyroku w drodze innych środków prawnych nie było i nie jest możliwe. Wykazanie tej okoliczności stanowi obowiązek skarżącej a do Sądu Najwyższego nie należy ocena tej kwestii, która pozostaje poza jego kompetencjami. Spełnienie tego wymogu oznacza przedstawienie przez skarżącą odpowiedniego wyводу prawnego, zawierającego analizę przysługujących środków prawnych i przedstawienia argumentacji, że w konkretnej sprawie żaden ze środków prawnych nie mógł doprowadzić do wzruszenia zaskarżonego orzeczenia (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 15 grudnia 2020 r., II CNP 10/20, nie publ.).

Wskazać również trzeba, że skarga od tego wyroku jest wnoszona po raz drugi, bo pierwsza skarga została odrzucona postanowieniem Sądu Najwyższego z dnia 18 sierpnia 2020 r., V CNP 2/20. Co do możliwości ponownego wniesienia skargi w orzecznictwie istnieją dwa poglądy. Pierwszy dopuszczający taką możliwość odwołuje się do argumentu, że zakaz dotyczy to tylko skargi wniesionej skutecznie t.j. dopuszczalnej oraz nadającej się najpierw do poddania przedsądowi a następnie - w wypadku przyjęcia do rozpoznania - do merytorycznego rozstrzygnięcia (postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 18 stycznia 2006 r., III CNP 26/05 i III CNP 22/0, 5, z dnia 23 października 2013 r.,

IV CZ 71/13, nie publ.). Pogląd przeciwny opiera się na treści art. 424³ k.p.c., że stronie przysługuje tylko jedna skarga (postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 13 lutego 2007 r., V CNP 34/07 i z dnia 14 lutego 2008 r., IV CNP 3/08, nie publ., z dnia 25 czerwca 2008 r., II CNP 55/08, nie publ.). Nawet gdyby przychylić się do pierwszego poglądu, to i tak brak spełnienia w skardze o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia wymagania określonego w art. 424⁵ § 1 pkt 4 i 5 k.p.c. powoduje odrzucenie skargi jako niedopuszczalnej (art. 424⁸ § 1 k.p.c.).

O kosztach rozstrzygnięto zgodnie z art. 108 § 1 k.p.c. w zw. z art. 391 § 1 i 398²¹ k.p.c. oraz § 2 pkt 2 i § 10 ust. 4 pkt 2 w zw. z § 20 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz. U. z 2015 r., poz. 1804).